

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De legitimato per subsequens matrimoniu[m], ib. ib. Per Professionem
Religiosam, parag. 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

Audisti? Certè in nostro casu utilius est Cæsari inspectio temporis sui partus, quam conceptionis.

a Pontius de matr. l. 11. c. 2. nu. 4. Suar. de Censur. d. 30. se. 1. n. 3. Gas. Hurt. d. 2. de Irregul. diff. 16. nu. 56. Coninck. de Sacr. d. 18. du. 52. n. 105. aliq. b C. Tanta Qui filii sint legitimi.

16. Verum a Pontius, qui nostram, & Molinæ sententiam impugnat, assert duos Textus contra nos, alterum ex Jure Civili, quod certè attente consideranti nullo modo agit de casu nostro, alterum ex Jure Canonico, quem, quia indiget aliqua explicatione, rescribo.

Si autem vir (ait Sacer b Textus) vivente uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem uxoris eandem duxerit, nihilominus spurius erit filius.

Hunc Textum pro se stare dicit Pontius, sed immerito, nam hic loquitur Pontifex de casu prioris partis nostræ distinctionis duntaxat, quando scilicet filius, & conceptus, & natus fuit tempore illo inhabili. Patet, id enim clarè significant illa Sacri Textus verba (ex ea prolem susceperit) suscipere enim prolem, si grammaticè loqui, & intelligere, ut oportet, velimus, non est conceptam solum prolem habere, sed insuper natam. Iuvat hic Latinitatis te non esse ignarum, & Nizolium id e adnotantem relegere.

c Nizolius V. Susceptus sine.

17. Adhuc restat casus prædictis affinis. Quid enim, si impedimentum cesset medio tempore? Enodemus planius: Berta ex Antonio consanguineo concepit per incestum: mox antequam Berta pareret, facti iidem sunt habiles ad legitimum Matrimonium per consuetam dispensationem: Verum, ante ipsum pariendi tempus, ortum est novum inter eosdem impedimentum dirimens, puta, quia Antonius cognovit Catharinam Sororem Bertæ, quo impedimento nondum per Dispensationem ablato, natus ad Lucem est Filius, Inquiritur ergo, an hic filius acquirat legitimitatem, si, obventa item dispensatione, hujus secundi impedimenti, validum ineanat matrimonium Berta, & Antonius?

d Pont. l. 11. matr. ca. 3 §. 2.

18. Respondeo. Acquirere mihi videtur, & Pontio; d quamvis enim id expressè non legatur in Jure; ex illo tamen colligitur: videtur enim idem privilegium, quod conceditur filio eligendi tempus, sive suæ conceptionis, sive sui Natalis, ut sic habeat, quod sibi utilius est, viderur, inquam, eidem concedi etiam privilegium eligendi medium tempus, quo gestatur in utero: Sed prædictus filius Bertæ, & Antonii medio illo tempore, quo portabatur in utero fuit filius, Parentum habiliu ad legiti-

mum Matrimonium; ergo hoc eligere poterit filius, ut gaudeat privilegio sibi utili acquirendi legitimum Natalem ex subsequenti legitimo Matrimonio inter Parentes suos inito.

Idem colligitur ex Jure a Civili.

Quocumque tempore (ait Imperator) contigerit, Matrem esse liberam, sive Conceptionis, sive Nativitatis, sive uteri tempore, proles nascitur libera.

a Infinitus de Inge. nu.

19. Quoniam ergo (ut ibidem habet Oenotomas b in Jure non minus curæ habetur de favore Matrimonii, quam libertatis; ideo pari modo, si medio illo tempore fuerunt Berta, & Antonius apti ad Matrimonium, filius acquisivit, esse filium naturalem, atque adeo per subsequens Matrimonium acquirere, esse legitimum.

b Oenotom. ibid. n. 3.

§. IV.

De legitimo per Professionem Religiosam.

1. Tanquam fundamentum eorum, quæ sunt dicenda, præ oculis hic habere Textum, in quo Professioni Religiosæ in Religionis favorem, & ut ad illam Fideles allicerentur, hoc privilegium purificandi Natalia conceditur: quod licet à Sixto Quinto sublatum fuerit, fuit tamen à Gregorio XIV. restitutum, qui Sixti Constitutionem ad terminos Juris communis postea reduxit.

Filii Præbyterorum (ait c Textus) & ceteri ex fornicatione nati ad Sacros Ordines, ne promoveantur, nisi, aut Monachi fiant, vel in Congregatione Canonica regulariter viventes. Prælationem vero nullatenus habeant.

c C. 1. de filiis Præb. cui for. for. mile. 1. 1. primus d. 56.

Hæc Textus, cujus singulæ clausulæ sunt expendendæ:

Filii Præbyterorum, & ceteri ex fornicatione nati.

Ignoro igitur cur aliqui d dixerint, solum filios naturales, non vero spurios hoc privilegio gaudere. Ignoro, inquam, nam filii Præbyterorum spurii sunt. Omnes igitur e participes privilegii pronuntia, sive sint spurii ex Præbyteris, sive ex adulteris, sive incestuosus, &c. Jam enim hi sunt nati ex fornicatione, quæ transcendit per cæteras luxuriæ species, & tunc id convincit communis ratio pro omnibus, & favor Religionis prædictus.

d Ant. Ross. de legit. l. 3. §. 1.

Neque hilum te dimoveat sola expressio Præbyterorum, id enim factum est ob magnam odium,

e Sacer. d. Decal. 1. c. 5. n. 9. 1. C. 1. de for. 1. 1. p. 8. n. 1. aliqui.

odium, quo Ecclesia peccantes Ministros suos merito prolequitur.

3. Ignoro rursus, cur aliqui affirmant, ex vi hujus privilegii tolli per professionem Religiosam omnium Irregularitatum species, excepta ea, quæ oritur ex Bigamia, & ex homicidio voluntario: ignoro, inquam, nam manifestè solum loquitur Textus b de ejusmodi filiis parientibus defectum Natalium; de aliis ne verbum quidem. Vide tamen quæ dicam cap. 23. num. 7.

Ad Sacros Ordines ne promoveantur, nisi, aut Monachi fiant; &c.

4. Ex hac clausula affirmant nonnulli, illegitimum posse quidem post professionem Religiosam ad Sacros Ordines promoveri, at, si forte in sæculo fuit sine dispensatione promotus (utique cum peccato) non posse exercere Ordinum dictorum actus sine dispensatione Pontificia, quia verba Textus concedunt quidem Monachis, posse promoveri, non vero eodem in sæculo jam promotos posse Ordinum actus exercere.

5. Verum rejicienda est hæc d limitatio, quia id conceditur per professionem Illegitimis, quod eisdem, seclusa hac concessione, denegabatur: at denegabatur, tum promoveri, tum promotum posse ministrare. Et quidem, dum Textus, solum excipit, ne ius Prælatuæ conferatur, tacitè concedit omnia alia, cum exceptio fimet regulam in contrarium.

Nisi aut Monachi fiant, vel in Congregatione Canonica regulariter viventes.

6. Quoniam Monachus, seu Religiosus quis dici potest. Primò, per ingressum in Religionem per modum educationis, ut loquitur Roderiquez e quo quis antequam incipiat annum Novitiatus, animo ingrediendi commoratur in Monasterio. Secundò, per ingressum in ipsam annum Novitiatus. Tertiò, per ingressum in ipsam Religionem per professionem solennem, & potest addi. Quarto, per ingressum in Societatem Jesu post biennium Novitiatus, nuncupatis votis simplicibus, quæ licet non sint solennia; constituunt tamen ex peculiari Jure Societatis verum Religiosum. Quoniam, inquam, his quatuor modis potest quis dici Religiosus, inquirendum est hic, an per hos omnes ingressus acquirat illegitimus

dictum Canonis Beneficiam puta impartiri natalis purgationem.

7. Dico Primò. Non acquirat per primum, immò, nec per secundum ingressum: quicquid dicat Roderiq. citatus, putans acquirere per utrumque. Ratio nostra evidens est, quia in hac Decretali, de cujus vi loquimur, & quam explicamus, conceditur hoc privilegium illis, qui sunt Monachi; at per educationem, vel ingressum in Novitiatum nemo verè Monachus efficitur, sed per illa probatur, ut fiat Monachus. Et quando dicitur (vel in Congregatione canonica viventes) satis explicatur ex aliis juribus, locutionem esse de perpetuo ibi degentibus. Non rectè igitur Summator præsentis Decretalis sic eam inscripsit (*Illegitimus non ordinatur, nisi, ut Religiosus fiat*) sed melius sic inscripsit Abbas (*Illegitimus non potest ordinari, nisi Religiosus fiat.*)

8. Dico Secundo. Acquirat illegitimus hoc natalium Beneficiam per tertium, & per quartum ingressum. Per tertium certa res est, quia professioni solenni conceditur hoc privilegium. De quarto facillè probatur, quia Greg. b XIII definiit eos, qui post biennium emittunt Vota, quamvis simplicia, in Societate, esse veros Religiosos. Unde gaudent prorsus omnibus privilegiis, quibus alii Professi gaudent.

An legitimatio per Professionem acquiratur ipso facto?

9. His adnectendæ sunt duæ celebres questiones. Prima, An Professio Religiosa concedat ipso facto hoc privilegium, an insuper, præter ipsam professionem, requiratur ministerium Superiorum, quasi applicantium suis Professis hanc legitimationem, ita, ut, donec accedat ejusmodi concessio, non possit dictus Professus Ordinibus initiari?

10. Respondeo. Bonæ veniæ P. Martini & Prates, sentio cum Sanchez, d ipso facto per dictam professionem, & per dicta vota biennii hoc privilegium concedi. Ratio mihi manifesta ducitur ex ipsis verbis allatæ Decretalis; Non promoveantur (inquit) nisi Monachi fiant. Ergo, si fiant Monachi, promoveri possunt. Cur ergo tu addis, expectandam esse aliam licentiam à tuis Superioribus concedendam?

11. Dices cum e Prates. Summi Pontifices, tum aliquibus f Religionibus, tum Societati g concesserunt peculiare privilegium, ut

a Suar. de Confur. d. 50. §. 5. à nu. 12. Sam. l. 5. in Decal. c. 5. n. 12 Cast. T. 3. Tr. 16. d. 2. p. 8. nu. 11. Gibal. de Irreg. c. 6. d. 3. nu. 5.

b Greg. XIII. Ascendente Domino, & probans Sanchez. l. c. n. 13. & Castrop. loc. cit. n. 11.

c Prat. in manus. de Irreg. d. 2. p. 2. c. 8. n.

10. f. 143. latè id, sed inefficaciter probans.

d Sanc. lo. ci. nu. 6.

e Prates l. c. nu. 12.

e Sixtus IV. Pradic. & Min.

Eng. 4. Congr. 8.

Iustina ap. Roderiq.

T. 1. g. Reg. 13. art. 6.

g Paulus III. licet

ut Debit.

1. Apud Castrop. Sanchez. l. c. n. 12. Sam. l. 5. in Decal. c. 5. n. 12 Cast. T. 3. Tr. 16. d. 2. p. 8. nu. 11. Gibal. de Irreg. c. 6. d. 3. nu. 5.

1. Bayr. de Confur. l. 6. cap. 1. nu. 3.

d Sanc. lib. 1. de Decal. c. 5. n. 10. Layman. l. 4. tr. 5. c. 10. nu. 4.

e Roderiq. T. 9. Reg. 13. art. 4.

f Sanc. in Decal. l. 5. n. 9. l. 1. Castrop. l. 16. d. 2. p. 8. n. 11.

ut possint dispensare cum suis Professis in defectu Natalium ; ergo supponitur necessaria ejusmodi dispensatio à superioribus concedenda ; si enim ex vi Juris communis præsentis Decretalis , quam explicamus , concessa absolute Religiosis fuisse Natalium purgatio , cur fuisset novum privilegium ipsorum Superioribus concedendum ?

12. Respondeo. Per privilegium allate Decretalis non tollitur adæquare defectus Natalium ; Excipitur enim receptio Prælatuza. Hæc ergo concessa est per novum privilegium à Summis Pontificibus. Adde , multa ejusmodi privilegia frequentissime concedi , ad tollendos scrupulos ; vel pro amplectentibus opinionem contrariam , ut alibi a nobis notatum sæpe est.

a In opusc. de Sacram. Missæ l. 1. c. 2. §. 1. n. 11. ex Suar. de Euch. d. 81. sec. 28. V. Quarto addendum Castrop. T. 2 tr. 7. d. 1. p. 4. n. 6. alii que.

An legitimatio per Religionem perseveret in Religioso ad sæculum forte revertente ?

13. Altera celebris , & certè utilissima quaestio hic se offert illa , quam in præsentis titulo proposuimus , in qua tertia sunt duo , tertium vero est controversum.

14. Certum est Primo , eum , qui ad sæculum redit ex eo capite , quod probaverit , suam professionem esse nullam , nulla ratione hoc privilegio gaudere in sæculo posse. Patet , quia , neque gavusus est in Religione , cum vere nullam professionem emisisset : Professio enim apparet , (ut rectè advertit b Lezzana) non habet vim extinguendi Irregularitatem ex impuris Natalibus contractam. Immo non solum dictos illegitimos , sed quoscumque revertentes ad sæculum ex eo , quod nullam suam professionem probaverint , si fuerint ordinati in Religione ad titulum Paupertatis , esse suspensos , alibi e notavimus.

b Lezz. V. Irreg. T. 2. Ref. 311.

c Supra lib. 7. de Ord. c. 6. §. 3. n. 4

d Sacra Congr. 21. Sept. 1624. ap. Donatij de Regal. tr. 8. q. 7. c. 9. 35 c. 7. c. 8.

15. Certum est Secundo , eum , qui ad sæculum eicitur , ita , ut remaneat ligatus votis Religiosis , sicuti ejus solent incorrigibilis , hoc privilegio frui ; Sicuti enim remanet in ipso solennis professio. ita effectus ipsius , nempe extinctio Irregularitatis in eodem remaneat , necesse est. Adverte tamen , adesse Decretum d Sacra Congregationis , quo omnes ejecti à Religione , & extra illam degentes , sunt perpetuo suspensi ab Ordinum exercitio , nec Ordinarios posse in hoc dispensare.

16. Controversum autem est , An Religiosus Societatis , qui post biennium emisit vota

simplicia , quique , ut supra diximus , defectum Natalium per hæc vota purgavit , An , inquam , si solutus , ut sit , ejus votis , dimittatur ad sæculum , amittat privilegium legitimati Natalis ?

17. Respondeo. Non amittere , docet Sanchez z. a & Barbosa , b quia ex una parte extincta fuit ejusmodi Irregularitas per illa vota , & ex alia , nullum vestigium in Jure est , quo probari possit , eam reviviscere , & iterum hominem illum maculare.

Amittere docet Turrianus c cum aliis , unde illum , nec posse suscipere Ordines , nec ministrare in susceptis , affirmat. Ratio est , inquit , quia privilegium hoc statui Religioso concessum est : ergo , eo cessante , & illud cessare oportebit Neque mirum , si in mutatione status persone , mutetur etiam persone privilegium ; sic enim Vidua , ac Pupillus , si illa Maritum , hic majorem aetatem acquirat , amittunt privilegia illis statibus competentia. Quod si dicas , novum id esse , ut semel data dispensatione de Irregularitate , hæc iterum revertatur.

Respondet , ad novum hoc genus Votoium , per quæ efficitur quis vere Religiosus , & tamen dissolvi ea possunt ex parte Superiorum , debuisse novum genus dispensationis connecti juxta mentem Legislatoris , concedentis eam statui Religioso , non vero ei , qui liber à prædicto statu recessit.

18. Hæc opinio posterior apparet mihi , & Gualino d probabilior ; priorem tamen tutam , & probabilem esse , idem Gualianus faceret.

19. Denique alius casus excogitari , immo , & esse non difficulter posset , si summus Pontifex Religioso Professo impurorum Natalium concederet ob bonum aliquod publicum , ut omnino à Votis liber revertetur ad sæculum , An prædictam privilegium amitteret , ita , ut sine nova dispensatione non posset ministrare in Ordinibus , si quos haberet , vel eos recipere , si non haberet ?

20. Respondeo. Non amittere , suadent rationes modo dictæ à Sanchez , & Barbosa. Adde dispensationem Pontificis , cum sit summi Principis , atque in præsentia hæc sit ob bonum publicum concessa , videri ampliandam , atque adeo includere & hanc favorem , de quo loquimur.

Amittere suadent rationes modo dictæ Turriani. Adde , cum hæc sint duo privilegia , alterum redeundi ad sæculum , alterum suscipiendi Ordines , vel ministrandi in illis , concessione

a Sanchez l. 7. in Decret. c. 14. n. 14. b Barbosa de Jur. Eccl. l. 1. c. 9. n. 192. c Turri. de Cons. d. 77. de 2. Hier. Rodreg. 76 n. 7. Diana p. 4. tr. 2. ref. 66.

d Gual. de Irreg. c. 6. q. 3. n. 6.

cessionem unius non inferre concessionem alterius. Ultraque ergo sententia mihi videtur non improbanda.

Prælationem verò nullatenus habeant.

Sixti Quinti edito contra illegitimos Religiosos, qui deinde fuit reductus ad terminos Juris communis à Gregorio XIV. ut supra dictum est, expressè conceditur Monialibus Illegitimis, ut creari Abbatissæ possint.

25. Confirmatur Secundò, quia testatur Sellus, & decisum fuisse in una Cordubensi anno 1581. Illegitimam esse posse Abbatissam sine Pontificis Summi dispensatione.

26. Nihilominus judico cum b aliis non posse. Ratio est, quia in Monialibus militant eadem rationes, id est, timor imitationis incontinentiæ Parentum, & esse indecorum, & periculosum, præfici illegitimam, quæ rationes militant in viris; quando autem eadem profus est ratio, etiam in odiis, par esse, eandem fieri resolutionem fuscè, probat Decius. Ex quibus patet ad argumentum prioris sententiæ.

27. Ad primam confirmationem clara est responsio. Cum enim ea Sixti V. constitutio sit jam reducta ad terminos Juris communis. In Jure autem communi repellantur fæminæ Illegitimæ à Prælaturis, propter identitatem rationis eum viris, ut jam dictum est, sequitur nunc, illegitimas Moniales non posse ad Abbatissæ munus assumi. Adde evidens signum esse in Jure repelli illegitimas ab hoc munere, quando quidem, ut illæ possent admitti, necesse fuit, ut Sixtus expressè id per illam suam constitutionem tunc declararet.

28. Ad secundam confirmationem, Respondeo, nihil inferri contra datam doctrinam, Decisio enim illa solum dicit, posse sine dispensatione Pontificis, sed non negat adhibendam esse dispensationem Prælatorum.

29. Hanc responsionem melius intelliges, si recolas, Religiosos, ut modo nu. 12. dictum est, habere privilegium, ut eorum Generales, & Provinciales possint dispensare suos Profefos Illegitimos ad Prælaturas. Idem ergo Privilegium habent & Moniales, ut nimirum, si sint exemptæ, à suis Provincialibus, vel Generalibus, si vero sint non exemptæ, à suis Episcopis in hoc dispensari possint; Est enim communis doctrina, legem statuentem de Maribus extendi ad fæminas, quando materia, de qua agitur, æquè pertinet ad utroque. Hoc posito, jam clarè intelligis, cur decisum fuit, Illegitimam posse esse Abbatissam sine dispensatione Summi Pontificis; potest enim esse ex vi privilegij (non quidem ex vi Juris communis) sine dicti summi Pontificis immediata,

a Sellus in selec. Can. c. 29. m. 24. b Barb. in Coll. ad cap. 1. de filiis Præsb. Sayr. de Consil. 6. c. 11. n. 3. sine Sanctar. Variar. 6. 40. n. 7. Sanc. in Decal. l. 5. c. 5. n. 19. Vbi quid de non Virg. Bigama. Castrop. T. 3. tr. 16. d. 2. p. 8. n. 12.

c Redr. To. 1. g. Reg. 13. ar. 6. c. 23.

P sed

Sancti 15 Decale. n. 14. Barb. de re. Eccl. c. 2. n. 2. Tarr. de enf. d. 75. n. 2. Bar. ad ref. 76. Diana 4. tr. 2. c. 66. Castrop. 15. tr. 16. l. 8. n. 9. Castrop. l. 8. n. 9. Gibalin. sive extra, sive intra Religionem, quia nihil dicitur. c. stinguit Textus) veniunt illa omnia officia, h. 4. j. n. quæ adnexum habent Jurisdictionis usum in subditis. Eiusmodi funguntur Abbas, Prior, Guardianus, Præpositus, Provincialis, Generalis, Quare prædictus Illegitimus, qui professionem emisit, poterit esse Procurator. Prædictus alicujus Minister i, Minister, Auditor, Magister purus Novitiorum, immò, & habere quodcunque munus, cui cura, & jurisdictio competit vi delegationis. Lege citatos. Non potest tamen esse Vicarius Generalis Episcopi, quia Vicariatus est dignitas habens ordinariâ jurisdictionem, ut ex Rodriquez, Sanchez, & Barbosa notat Gibal. d. 23. At, quid de munere Abbatissæ, seu Prioris, quod certe est munus Prælationis in Jure, & ut notat Bartolus, f & Decius g. Respondet. Putant nonnulli, b illegitimam Monialero posse sine dispensatione eligi in Abbatissam, seu Priorissam. Ratio est (inquit) quia in Jure prohibente Prælaturas Illegitimis Religiosis nunquam fit mentio fæminarum. At (sicuti habetur in eodem i Jure) ad illas odia (quale esset hoc) non extenduntur, nisi de iis expressa mentio fiat, ergo, &c. 24. Confirmatur Primò, quia in mota Tambourinus de Sacramentis.

sed semper cum suorum Prælatorum dispensatione.

§. V.

De legitimatione per rescriptum Principis.

Legitimatione concessa à Principe differt à dispensatione ab eodem concessa: hæc enim, a relictâ illegitimitate, habilem pronuntiat hominem ad aliquem effectum, ad quem antea erat inhabilis; ut si illegitimo concedat Pontifex, ut possit ordinari. At legitimatione tollit omnino inhabilitatem, undè, si est absolutè, seu totalis, concedit omnes effectus, qui legitimo solent convenire. Dixi (si est absoluta, &c.) nam potest Princeps aliquem legitimare, sed velle, ut non omnes effectus conveniant sic legitimo, sicuti fecit Pontifex legitimando Professum in Religione; qui tamen noluit, ut effectus acquirendi Prælaturas illi legitimationi conduceretur. Et Jura Civilia, quamvis naturalem filium legitiment per subsequens Matrimonium, tamen Sixtus Quintus noluit, ut haberetur effectus acquirendi dignitatem Cardinalitiam, ut supra indicavimus. Merito ergo absolutam legitimationem, ut distinctam à Dispensatione sic Tuscus

b Tuscus P.
Legitimat.
concl. 215.

Est donum Principis, quod, extincto impedimento illegitimitatis, restituit quempiam primævis Natalibus ac si ab ipsa sui conceptione fuisset legitimus.

2. Quoniam vero legitimatione, cum sit favor Principis tollens impedimentum, est ample interpretanda, Dispensatio autem, quia, remanente impedimento, restringit leges affigentes multos effectus tali impedimento, est strictè interpretanda, ideo valde diligenter sunt verba Principis perpendenda, ex quibus colligatur, an rescriptum contineat legitimationem totalem, an legitimationem restrictam, an Dispensationem.

3. Et quidem, si Princeps absolutè dicat: *Legitimo te ad omnia*; & nihil addat, quod restringat, manifestè est totalis legitimatione. Si vero verba Principis prius significant legitimationem, & deinde addant restrictionem, erit legitimatione quidem, sed non totalis, ut, si Princeps dicat: *Legitimum te pronuntio, dummodo ad talem dignitatem non assumaris. Vel: legitimo te, sed talem effectum legitimationis non habear,*

At, si verba ejusdem Principis in eadem oratione dent legitimationem, & simul restrictionem, tunc erit dispensatio, ut si dicat: *Legitimo te ad Beneficia, & dignitates, non autem ad Beneficia curata. Legitimo te ad Ordines tantummodo Minores, &c.* Sed hæc minutius, lege apud a Sanc. aliosque.

4. Illud denique hic adverte diligenter, sed videndum latius apud citatos, cum Princeps sit alius Sæcularis, qualis est pro hac re nostra Rex v.g. alius Ecclesiasticus, qualis est summus Pontifex, adverte, inquam, legitimationem, etiam absolutam concessam ab altero ex his Principibus non tollere omnes effectus illegitimationis, sed eos tantum, ad quos se extendit ejus Principis auctoritas; neque enim legitimatus à Rege poterit Ordines suscipere, quia Rex non est supra Jus Canonicum, nec legitimatus à Pontifice potest succedere in bonis, vel officiis temporalibus, extra loca ipsi Pontifici temporali Jurisdictione subiecta.

§. VI.

De Dispensatione Illegitimi.

1. Remanente, ut modo diximus, illegitimitate, potest Princeps dispensare illegitimum, ut non obstante tali impedimento, aliquem vel aliquos actus exercere possit, à quibus per Illegitimationem erat arcendus.

2. Dispensatio autem, quamvis sit Beneficium Principis; est tamen, ut modo item innuimus, stricti Juris, & b odiosa, hoc est, strictè debet intelligi; Principis enim Beneficium tunc latissime interpretandum est, quando continet præjudicium solius concedentis, concediturque præter Jus, non verò, quando conceditur contra Jus, qualis est dispensatio, de qua nos loquimur, quæ conceditur relaxando jura lata contra Illegitimos, quos ipsa jura Irregulares constituunt.

3. Labor igitur noster in hoc paragr. erit, ut videamus, qua restrictione, vel ampliatione (quando verba non sunt clara) intelligenda sunt ejusmodi dispensationes circa Irregularitatem, de qua noster est sermo. Nec id melius effici posse video, quam subdendo sequentia, quæ ex data doctrina colliguntur; & adverte, hæc omnia usui esse, non solum pro dispensatione Irregularitatis ortæ ex Illegitimo Natali; verum etiam ex quocunque alio capite; hic

tamen